

Nr 479.

Godkänd av första kammaren den 26 juni 1918.

Godkänd av andra kammaren den 26 juni 1918.

Riksdagens skrivelse till Konungen angående utredning i fråga om åtgärder för åstadkommande av minskade restantier och avskrivningar av skatter.

(Första kammarens första tillfälliga utskotts utlåtande nr 18.)

(Andra kammarens femte tillfälliga utskotts utlåtande nr 15.)

Till Konungen.

Uti en inom riksdagen väckt motion har framhållits önskvärdheten därav, att utredning komme till stånd angående möjligheten att genom statsbidrag åt organisationer, som avsåge att främja skatteinbetalning, eller genom andra liknande åtgärder åstadkomma minskade restantier och avskrivningar av skatter.

Av motionen inhämtas, att motionären med sin framställning i främsta rummet avser, att statsunderstöd måtte komma kommunala föreningar tillgodo, som, i likhet med den i Umeå stad förefintliga skatteföreningen, hava till uppgift att, efter uppbärande å fastställda betalningsterminer av erforderliga medel från medlemmarna, ombesörja inbetalningen av dessas skatter och eventuellt jämväl vissa andra deras utgifter såsom pensionsavgifter, avgifter för elektrisk ström, försäkringsavgifter m. m. Tillika har motionären ifrågasatt, huruvida icke statsbidrag även borde lämnas till de inom vissa industrier i vårt land under senare åren upprättade s. k. intressekontoren, vilka visat sig vara till stort gagn för därtill anslutna personal.

I den ordning 46 § riksdagsordningen stadgar, har riksdagens vederbörande utskott över motionen infortrat yttrande från statskontoret, vilken myndighet i sin ordning hört överståthållarämbetet och Eders Kungl. Maj:ts befallningshavande i länen.

Eders Kungl. Maj:ts befallningshavande i Stockholms län har uti sitt i ämnet till statskontoret avgivna utlåtande framhållit huvudsakligen följande:

I fråga om tiden för kronoutskyldernas erläggande, vilken tid på grund av gällande uppbördsreglemente inträffade mellan den 21 november — 5 december, vore det otvivelaktigt, att närheten till dels julen och dels årsskiftet, då ett kvartals hyra skulle erläggas, inverkade menligt på resultatet av skatteuppbörden, enär de skattskyldiga, på grund härav hade andra utgifter, som de ofta ansågo sig böra giva företräde.

Till rådande av bot mot allt för stora avskrivningar och restantier kunde man närmast tänka sig antingen ett framflyttande av uppbördsterminen till mera lämplig tid eller ett anordnande av flera uppbördsterminer, men kunde ingen av dessa utvägar lämpligen ifrågakomma.

Däremot syntes den av motionären anvisade utvägen eller lämnande av statsbidrag åt organisationer, som avsåge befordrande av skatteinbetalning, böra kunna främja nyss angivna mål. Det vore bekant, att numera inom landet funnes ett stort antal av större affärsföretag, vilka för i företagen anställda anordnat så kallade intressekontor, som omhänderhade de till kontoren anslutna medlemmarnas utbetalningar av skilda slag, i främsta rummet utskylder, hyror och försäkringspremier. Även inom statens verk torde finnas dylika kontor. Dessa utkvitterade varje eller åtminstone flertalet avlöningsdagar en efter utbetalningarnes storlek avpassad del av medlemmens avlöning, vilken del gjordes räntebärande, och verkställde sedermera kontoret å förfallodagarna medlemmens åt kontoret anförtrodda utbetalningar av skilda slag. Fördelarne med detta förfaringssätt voro uppenbara. Medlemmen avstode varje avlöningsdag en mindre del av sin avlöning och befriades därigenom från periodiskt återkommande större utgiftsposter, medan återstoden av avlöningen finge användas till täckande av löpande levnadsomkostnader m. m. Intet syntes hindra, att kommunerna, i likhet med av motionären åberopade Umeå stad, inrättade motsvarande organisationer, och så torde för övrigt redan på något håll hava skett.

Rimligt torde även vara, att staten för främjande av bättre skatteuppbörd lämnade bidrag till driften av dylika kommunala kontor, och funne sig bemälda befallningshavande förty böra förorda den av motionären ifrågasatta utredningen.

Riksdagen anser sig i huvudsak kunna instämma i vad länsstyrelsen i Stockholm sålunda anfört och vill blott tillägga, att det möjligen synes kunna ifrågasättas, om icke medlemmarna i dylika sammanslutningar genom att avstå från ränta å i förskott gjorda inbetalningar kunna bidra till förvaltningskostnaderna, helst förvaltningen därigenom skulle i icke oväsentlig grad förenklas. I ett par större sammanslutningar av förevarande slag, som finnas i huvudstaden, nämligen dels bland posttjänstemännen och dels bland järnvägstjänstemännen, gottgöres icke medlemmarna ränta, utan användes ränteinkomsten jämte ett mindre årligt bidrag från varje medlem till bestridande av förvaltningskostnaderna.

På grund av vad sålunda anförts får riksdagen anhålla, det Eders Kungl. Maj:t täcktes föranstalta om utredning angående möjligheten att genom statsbidrag åt organisationer, som avse att främja skatteinbetalning, eller genom andra liknande åtgärder åstadkomma minskade restantier och avskrivningar av skatter, samt därefter för riksdagen framlägga det förslag, vartill utredningen kan föranleda.

Stockholm den 26 juni 1918.

Med undersätlig vördnad.